

Arrest

nr. 173 574 van 25 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN DOORSLAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 november 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 december 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 februari 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.(...) M.(...) P.(...)

voornaam: L.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 17.12.2015, samen met haar 2 minderjarige kinderen, asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 17.11.2015 asiel vroeg in Duitsland. De betrokkene, van Iraanse nationaliteit, werd gehoord op 17.12.2015. hoewel de betrokkene geen data inzake haar reisroute kon verschaffen, verklaarde ze Iran te hebben verlaten om met de auto naar Turkije te rijden om daar een dag in het huis van haar smokkelaar in Van en 10 dagen in Istanbul te verblijven. Ze gaf aan van daaruit met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te hebben betreden om er 3 dagen in een opvangcentrum in Samos te hebben verbleven. Ze verklaarde van daaruit door enkele voor haar onbekende landen te zijn gereisd om uiteindelijk in Duitsland aan te komen. Daar vroeg de betrokkene op 17.11.2015 asiel. Ze verklaarde na een verblijf van 1 of 2 dagen met de trein naar België te zijn doorgereisd om er op 17.12.2015 asiel te vragen, samen met haar 2 minderjarige kinderen.

Op 03.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 06.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. Zij verklaarde dat ze gewoon de andere asielzoekers is gevolgd. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan in principe geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland, maar wijst er op dat haar kinderen nu in België zijn en er naar school gaan en het bijgevolg moeilijk zou zijn om terug naar Duitsland te gaan.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland, noch de intentie te hebben gehad. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat zij asiel vroeg in Duitsland. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening

343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 06.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database – Nation Country Report – Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen de asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/Eu niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling

van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 52/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.”

1.3. Verzoekster werd op 12 april 2016 overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoekster op 12 april 2016 werd overgedragen aan Duitsland, waardoor de bevelscomponent van de bestreden beslissing uitvoering heeft gekregen. Derhalve getuigt de verzoekende partij niet meer van het rechtens vereiste actueel belang (RvS 19 juli 2002, nr. 109.489).

3.4. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang wat de bevelscomponent betreft, verwijst verzoekster naar haar verzoekschrift. Hiermee slaagt zij er echter niet in een actueel belang aan te tonen bij de reeds ten uitvoer gelegde bevelscomponent van de bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang in zoverre het betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In drie onderscheiden middelen uit verzoekster inhoudelijke kritiek op de beslissing waarbij zij een aantal bepalingen van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) vermeldt. Verzoekster stelt het volgende in haar middelen:

“(…)

Dienst Vreemdelingenzaken maakt in haar beslissing d.d. 26 februari 2016 strikte toepassing van de criteria van de Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Bij het nemen van de beslissing werd geenszins rekening gehouden met de twee minderjarige kinderen die samen met verzoekster naar België zijn gereisd. Sinds hun verblijf in België gaan ze naar een Belgische school waardoor zij op een korte periode een sociaal leven hebben opgebouwd in België.

Dit is in strijd met artikel 6 van de Verordening 604/2013 dat stelt dat alle procedures beschreven in die verordening dat bij alle procedures waarin de verordening voorziet dat de lidstaten het belang van het kind moeten voorop stellen. Het is in het belang van de twee minderjarige kinderen van verzoekster dat verzoekster niet wordt overgedragen naar Duitsland.

Verzoekster heeft Iran verlaten omdat ze op de vlucht is gegaan voor het geweld dat tegen haar en haar gezin werd gepleegd. Het enige lichtpuntje in heel deze schrijnende situatie is dat de minderjarige kinderen van verzoekster in België herenigd zouden kunnen worden met hun tante en nonkel dewelke in België woonachtig zijn. Zelfs dit wordt de minderjarige kinderen niet gegund, aangezien ze zouden moeten terugkeren naar Duitsland.

De zus van verzoekster is de enige nabije familie in Europa. Het is van belang dat na zo een periode van geweld in Iran verzoekster en haar twee minderjarige kinderen hulp, steun en troost kunnen terugvinden bij hun familie. Dit is noodzakelijk bij hun verwerkingsproces.

Dublin III verordening, 604/2013 bepaalt immers dat: "Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling. "

(...)

Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster asiel aanvraag in Duitsland tijdens haar reisroute. Verzoekster is vanuit Iran naar België gekomen via Duitsland. Op 17 november 2015 is verzoekster binnengekomen in Duitsland. In Duitsland werd aan verzoekster gevraagd of zij asiel wou aanvragen in het land.

Aangezien verzoekster haar reis aanvatte vanuit Iran met als doel België te bereiken, antwoorde ze negatief op de gestelde vraag. Verzoekster had nooit de intentie asiel aan te vragen in Duitsland.

De zus van verzoekster, M.(...) A.(...) M.(...) P.(...), is reeds geruime tijd (ongeveer 12 jaren) woonachtig in België. Het is dan ook vanzelfsprekend dat verzoekster de intentie had in België asiel aan te vragen in plaats van in Duitsland, wat geen gekend land is voor verzoekster.

Op het ogenblik dat verzoekster Duitsland binnenkwam werd zij bijgestaan door een Afghaanse tolk. Aangezien verzoekster enkel Sorani machtig is, was er een taalprobleem. Deze tolk riep de namen af van iedereen die net Duitsland waren binnengekomen. Bij binnenkomst zei de tolk dat iedereen zich in twee groepen moest verdelen. Een groep die asiel wilden aanvragen en een groep die geen asiel aanvroegen. Verzoekster is in de rij gaan staan om geen asiel aan te vragen in Duitsland, aangezien ze duidelijk voor ogen had naar België te reizen om een hereniging met haar zus te bekomen.

De Duitse autoriteiten vroegen verzoekster vingerafdrukken te laten afnemen. De Afghaanse tolk zei dat dit uit veiligheidsoverwegingen voor Duitsland was. Verzoekster werd niet op de hoogte gebracht dat het afnemen van vingerafdrukken een vermoeden van asielvraag is. Verzoekster valt dan ook uit de lucht bij de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken dat Duitsland verantwoordelijk is voor de asielaanvraag aangezien dit het eerste land was waar asiel werd aangevraagd.

Het terugvinden van vingerafdrukken van verzoekster in de databank Eurodoc zou een vermoeden van asielaanvraag impliceren. Wanneer duidelijk gemaakt werd aan verzoekster dat zij hierdoor asiel aanvraag in Duitsland, was zij niet overgegaan tot afname van de vingerafdrukken.

Op basis van Verordening nr. 604/2013 van de raad van 26 juni 2013 kan België zich bevoegd verklaren ook al is aanvankelijk een andere lidstaat verantwoordelijk.

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voor heen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uit voert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet", het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003."

Gelet op voormelde feiten heeft België nog steeds de mogelijkheid zich in casu wel bevoegd te verklaren.”

4.2. Gelet op haar inhoudelijke kritiek op de overwegingen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoekster in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Wegens hun onderlinge verwevenheid worden de drie aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Op grond van deze bepalingen dient de gemachtigde van de staatssecretaris *“met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over (te gaan) tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek”. “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten (...).”*

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 december 2015 in België een asielaanvraag indiende. Tevens blijkt dat er van verzoekster vingerafdrukken werden afgenomen op het eiland Samos (GR) op 12 november 2015 en naar aanleiding van een asielaanvraag in Duitsland op 17 november 2015. De gemachtigde van de staatssecretaris richtte op 3 februari 2016 een terugnameverzoek aan de Duitse asielinstanties, dat op 6 februari 2016 werd ingewilligd, waardoor verzoekster aan de Duitse instanties diende te worden overgedragen.

4.6. Verzoekster stelt in haar middel dat er een strikte toepassing werd gemaakt van de criteria uit de Dublin-III-Verordening, maar zij brengt geen concrete argumenten aan om de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing dat de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielverzoek.

4.7. Verzoekster vestigt de aandacht op artikel 6 van de Dublin-III-Verordening waarin de waarborgen voor minderjarigen aan bod komen. Verzoekster stelt dat deze bepaling werd geschonden nu er geen rekening werd gehouden met haar twee minderjarige kinderen die sinds hun verblijf in België naar school gaan en in die korte periode een sociaal leven hebben opgebouwd. Voormelde verordeningsbepaling luidt als volgt:

“Waarborgen voor minderjarigen

1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de niet-begeleide minderjarige bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger beschikt over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat tijdens de procedures die in het kader van deze verordening worden gevolgd, rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Deze vertegenwoordiger heeft toegang tot de inhoud van de toepasselijke documenten in het dossier van de verzoeker, met inbegrip van de specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen.

Dit lid laat de toepasselijke bepalingen van artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU onverlet.

3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

a) de mogelijkheden van gezinshereniging;

b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;

c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

4. Voor de toepassing van artikel 8 onderneemt de lidstaat waar de niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zo spoedig mogelijk het nodige om na te gaan

of er gezinsleden, broers of zussen of familieleden van de niet-begeleide minderjarige op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn, waarbij het belang van het kind wordt beschermd.

Daartoe kan die lidstaat de hulp van internationale of andere relevante organisaties inroepen en kan hij de toegang van de minderjarige tot de opsporingsdiensten van die organisaties faciliteren.

De personeelsleden van de in artikel 35 bedoelde bevoegde autoriteiten die verzoeken van niet-begeleide minderjarigen behandelen, hebben een passende opleiding gekregen, en blijven die krijgen, met betrekking tot de specifieke behoeften van minderjarigen. NL L 180/38 Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2013

5. Teneinde de passende acties tot identificatie van de gezinsleden, broers of zussen, dan wel familieleden van de niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft, te faciliteren overeenkomstig lid 4 van dit artikel, stelt de Commissie uitvoeringshandelingen vast, met inbegrip van een standaardformulier voor de uitwisseling van de desbetreffende informatie tussen de lidstaten. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”

4.8. De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel stuk toevoegt ter illustratie van haar blote bewering dat het hoger belang van de minderjarige kinderen zou vereisen dat verzoekster niet zou worden overgedragen aan Duitsland. Hoewel verzoekster thans stelt dat *“Het enige lichtpuntje in heel deze schrijnende situatie is dat de minderjarige kinderen van verzoekster in België herenigd zouden kunnen worden met hun tante en nonkel dewelke in België woonachtig zijn. Zelfs dit wordt de minderjarige kinderen niet gegund, aangezien ze zouden moeten terugkeren naar Duitsland.”*, heeft zij tijdens haar zogeheten ‘Dublin-interview’ van 29 januari 2016 uitdrukkelijk verklaard geen familieleden in België te hebben. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met eventuele familiale banden van verzoekster waarvan zij geen melding heeft gemaakt. Er bestond voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen reden om toepassing te maken van considerans (17) van de Dublin-III-Verordening, die verzoekster in haar eerste middel citeert.

4.9. Vervolgens stelt verzoekster dat zij vingerafdrukken heeft laten nemen in Duitsland zonder te weten dat dit *“een vermoeden van asielaanvraag”* impliceert. Zij verstrekt in haar middel een complexe uitleg over de interventies van een Afghaanse tolk in Duitsland, waardoor haar vingerafdrukken zouden zijn genomen terwijl zij nooit de bedoeling zou hebben gehad om daar asiel aan te vragen. Verzoekster beweert dat zij altijd de intentie had naar België te willen komen om hier asiel aan te vragen nu haar zus hier al geruime tijd zou verblijven. Tijdens het Dublin-interview van 29 januari 2016 verklaarde verzoekster echter uitdrukkelijk nergens asiel te hebben aangevraagd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gesteld: *“De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland, noch de intentie te hebben gehad. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat zij asiel vroeg in Duitsland. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”* Verzoekster antwoordde enerzijds tijdens haar Dublin-interview dat zij naar België wou komen, maar anderzijds, gevraagd of er een specifieke reden was voor haar om naar België te komen, gaf zij aan dat zij gewoon de andere mensen - asielzoekers - is gevolgd. Verder verklaarde verzoekster geen bezwaar te hebben om terug naar Duitsland te worden gestuurd en stelde zij, in tegenstelling tot wat thans wederom wordt aangegeven, geen familie in België te hebben. De verklaringen van verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor staan haaks op haar huidige betoog waardoor op dit punt geen motiveringsgebrek kan worden vastgesteld.

4.10. Waar verzoekster in haar derde middel de soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Dublin-III-Verordening citeert en stelt dat België nog steeds de mogelijkheid heeft om zich wel bevoegd te verklaren, bevestigt zij dat het om een facultatieve bepaling gaat en slaagt zij er geenszins in de talrijke pertinente motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf aan het wankelen te brengen.

4.11. Er werd geen schending aangetoond van de Dublin-III-Verordening. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont geen motiveringsgebrek aan.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen, die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kunnen leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring, voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN